

Heel even beleven

Drieëndertig korte verhalen

Margot Heil

opgedragen aan mijn moeder

Heel even beleven

Beleef de avonturen
van mensen om je heen
Dan zal je zeker weten
je bent nooit echt alleen

Ervaar hun mooiste uren
voel soms diepe pijn
Nimmer nooit vergeten
een mens is teer en klein

Inleiding

Heel even beleven neemt u mee naar de belevingswereld van anderen. De bundel bevat drieëndertig meenemende korte verhalen over bijzondere gebeurtenissen. Aangrijpend, gewaagd of komisch. Elk avontuur is afgesloten met een bewogen gedicht.

Om de privacy van de betrokkenen te
beschermen zijn namen van personen en
omstandigheden veranderd

Omslag, naar idee van de auteur, indrukwekkende vakantie
in 1999, Death Valley USA

Copyright © 2016 Margot Heil margotheil.nl
margotheil@hotmail.com

eerste druk 28 oktober 2016

ISBN 978-94-631-8240-9

Inhoud

De gast	11
De wieg	20
Bier of wijn	27
Een koffer heimwee	32
De veiling	37
Hemelpost	45
Carnaval	50
Falafel en andere “vreemde zaken”	53
Het bos ruimt op	62
Harteloos	66
Pedikuren	74
Dorstig!	79
Is dit alles?	84
Het laatste concert	88
Nog even	95
Ongehoord!	98
Mijn verleden	102
Opgetuigd	107
Was haar naam Tina?	113
Thema-wandeling	118
Uitgebloeid!	125

Vurig	131
Even op adem komen	135
Keurig	139
Lege straten en zwarte gaten	144
Simpel?	149
De Goedheiligman?	153
Frietje Zheng	157
Mantelzorg	163
Waanzinnige gezichten	167
Wat ik nog te zeggen heb	171
Für Elise	174
Bastaard	179
Dankwoord	183

De gast

“W^eet waar je aan begint! Zeg niet achteraf spijt te hebben van je gastvrijheid.” De waarschuwendende woorden van Ilse, een kennis uit Noord-Brabant. Zij reageerde met deze woorden terughoudend op het gulle aanbod van Jozette, toen deze haar man Thijs pension aanbod. Hij had een klus in Limburg aangenomen en wilde gedurende die werkzaamheden een kamer in de omgeving huren. Zo kon hij tot in de avonduren doorwerken zonder naar Brabant terug te hoeven rijden.

“Wanneer je wil, kun je bij ons logeren.” Jozette bood het zonder aarzelen aan. Ze waren bij het stel in Oss op visite, dat ze leerden kennen tijdens een vakantie in Griekenland. Thijs was eigenaar van een schildersbedrijf, ‘n eenmanszaak. Het bedrijf liep goed, werk genoeg. Niettemin wilde Thijs de onkosten zo beperkt mogelijk houden. Ilse, druk en aanwezig, werkte parttime in het streekziekenhuis. Een totaal andere persoonlijkheid dan Thijs, die de rust zelf was.

“Wij hebben plaats zat voor een logé, onzin om een hotelkamer te nemen!” “Wilde gij dat doen?”, zei Thijs verrast in het dialect waar hij gewoontegetrouw in verviel. Op zo’n jofel aanbod had hij niet gerekend. Het

deed hem wel iets, dat deze mensen die zij beiden geeneens zo heel goed kenden, dit voor hem wilden doen. “Tuurlijk, zoveel ongemak zullen we toch niet van je hebben als je de hele dag aan het werk bent?

Je kunt bij ons doen alsof je thuis bent”. “Dat kun je maar beter niet tegen hem zeggen, want hij voelt zich nogal snel thuis”, waarschuwde Ilse met stemverheffing, nogal bang dat haar man tot last was. Hoe een lobbies als Thijs nu tot last kon zijn begreep Jozette niet. Deze grote corpulente man met het uiterlijk van een uit de kluiten gewassen Deense dog, was toch altijd zó aardig. Misschien een tikje onbeholpen, dat wel!

Zeker niet verwonderlijk met zo'n lichaam. Wanneer je naast hem stond moest je naar hem omhoog kijken, als een dwerg naar de reus. Zijn aanstekelijke lach en zware stem, af en toe onderbroken door een hoge noot, gaven hem iets grappigs. Stel je daarbij de kleine bril met groen montuur en dikke ronde glazen voor.

Een model dat totaal niet paste bij zijn bolle toet. Bovendien stond het ding op een enorme neus waarvan het topje eigenwijs omhoog wees. En eigenwijs dat was hij! Ze hadden het in Griekenland meerdere keren ondervonden. De korte vale jeans die hij daar meestal droeg, zakte steeds naar beneden.

Wanneer hij moeizaam hurkte of bukte zag je een deel van zijn bilspleet, geen prettig gezicht! Elke vijf minuten hees hij er wel even aan. Een riem weigerde hij, te lastig, niet mooi en overbodig volgens hem. Gelukkig droeg hij wel een goed passende zwembroek, anders had hij daar niet alleen vanwege zijn enorme lichaam

veel aandacht gehad. De ontmoeting tussen beide stellen vond plaats op een hete namiddag, tijdens de info-bijeenkomst van hun beider reisorganisatie.

Samen aan één tafel ingedeeld bleken ze van gelijke leeftijd en in hetzelfde hotel te verblijven. Er was een klik tussen hen, dat werd wel duidelijk toen ze elkaar later weer op het terras van het zwembad zagen. Ilse met haar goede figuur, rank en slank, viel op naast lompe Thijs. Toen die met een aanloop, vrolijk en uitgelaten als “bommetje” in het water sprong, kregen de kinderen aan de rand van het zwembad een vloedgolf over hun gebruide lijfjes.

Op het moment dat de bom proestend en spartelend boven water kwam, leek hij van gedaante veranderd. De Deense dog was een logge slechtiende walrus die, zonder bril nu, hulpeloos leek. Jozette kon naar hem blijven kijken. Hij genoot zichtbaar, met zo'n lijf is afkoeling zeer welkom. Zich totaal niet bewust van de liters water die hij verplaatst had, zwom-ie met reusachtige slagen naar de kant.

Hij en Ilse waren een aardig koppel en maakten snel contact. Frank en Jozette zochten geen vriendschap op vakantie. Ze hielden niet van de verplichtingen die dat vaak meebracht. Bij dit stel ging het echter vanzelf.

Ze dronken in de avond enkele glazen heerlijk gekoelde Retsina met elkaar en spraken af met z'n vieren een Jeep te huren voor een dagtocht. Het begin van een warm contact dat nu al twintig jaar duurde. Terwijl ze elkaar zo vaak niet zagen, hooguit eens per jaar en toch bleek het telkens opnieuw heel warm en hartelijk.

Waarom zou Thijs dan niet bij hen kunnen logeren? Je moest toch iets voor elkaar kunnen betekenen? In juni moest volgens zijn planning de klus geklaard worden. Het zou ongeveer drie weken werk zijn, de geschilderde marmermotieven in een herenhuis restaureren.

Ilse's terughoudendheid maakte op hem geen indruk, hij nam het aanbod gretig aan.

Zo kregen Frank en Jozette aan het begin van de zomer voor enkele weken een gast in huis. Op een zondagavond rond de klok van tien kwam hij voorrijden met zijn bus, waarop met sierlijke streken was aangebracht: Thijs de Meester-schilder. Met veel bombarie maakte deze meester zijn opwachting, een ambachtelijke worst (delicatesse uit Oss) onder de arm geklemd. Zijn volgepropte weekendtas dropte hij nonchalant maar gelijk neer in de hal, pal voor de trap. Straks moest deze toch naar boven en dan stond-ie gelijk voor het grijpen. "Oké", dacht Jozette, "even wennen aan iemand, een man.... of eh, dog erbij."

"Lust je iets te drinken?"

"Ja, een koele pint gaat er wel in."

Het werden er meer dan één, Thijs goot het naar binnen als was het grote blik 'n slok! De hapjes die Jozette speciaal had gemaakt zodat het een gastvrij welkom was, liet hij zich hoorbaar goed smaken. Binnen de kortste keren waren ze naar binnen gewerkt.

Weggespoeld met het zoveelste blikje, waarna hij lachend een bulkende loei van een boer liet. Thijs voelde zich gelijk thuis, dat was duidelijk! Nadat zijn honger en vooral dorst gestild waren, werd het tijd om

zoals hij het zelf zei: “naar m’n mandje te gaan”. “Nou....., mandje?” dacht Jozette, vrezend voor het grenen eenpersoonsbed waar hun dochter jaren heerlijk in gesoed had. Ze liet Thijs zijn slaapplek en de badkamer zien en wees hem vervolgens waar badhanddoeken lagen. Om kwart over zeven in de ochtend wilde hij opstaan en gelijk na het ontbijt vertrekken. Er was afgesproken dat hij tegelijkertijd met de bouwvakkers van een plaatselijke aannemer, aan de slag ging. Het werd wel even wennen een slaper in huis te hebben, met het daarbij behorende gebrek aan privacy. Ze hoorden even later de douche lopen, hij had dus alles gevonden. Wanneer hij klaar was dan wilden ook zij graag naar bed, het was laat geworden.

Thijs nam het er intussen heerlijk van, poedelde op zijn “gemakkie” en dacht absoluut niet aan tijd. Hij voelde zich inderdaad zeer snel thuis! De kraan bleef maar lopen, natuurlijk hij had een enorm lichaam, maar het was toch niet zó veel werk! Eindelijk hoorden ze de douchedeur opengaan, Thijs zong uit volle borst een of ander ruig truckerslied. Wanneer de tekst even uit zijn herinnering was, floot hij keihard de melodie.

Niet moe te krijgen, terwijl zij hier in de woonkamer haast omrolden. Nadat er een tijdje geen geluiden meer van boven kwamen, waagden ze het erop. Gelukkig, hij was op zijn kamer. Ze hoopten maar dat het niet elke avond zo lang duurde.

“Even snel in bad en dan heerlijk slapen”, dacht Jozette! Dat zou zo zijn geweest, ware het niet dat Thijs zeer lawaaiig sliep. Frank snurkte ook wel, maar dan gaf

ze hem meestal 'n stomp en dan was hij een hele poos stil. In dit geval was dat natuurlijk geen optie, hoewel ze op een gegeven moment liefst de logeerkamer ingestormd was, witheet van woede schreeuwend: "Nu is het genoeg, stoppen!" Thijs maakte fluitende geluiden en knorde oorverdovend luid, niet te harden! Ze draaide en woelde tussen de lakens. "Nee hè!" Was het ploffende geluid dat ze zojuist hoorde, echt wat ze dacht dat het was? Liet hij nu echt een paar knallen van scheten? "Gatver! Oh, als dat elke nacht zo gaat, dan word ik hartstikke gek." Jozette voelde zich geradbraakt. Frank sliep nu ook en begon niet veel later aan een eigen concert!

Na een korte slapeloze nacht besloot Jozette eerder dan de mannen op te staan, zodat zij niet door een van hen op de badkamer gestoord werd. Vandaag dekte ze de ontbijttafel uitgebreid. Vanaf morgen kon hun kameraad net als zij dat doordeweeks deden, z'n brood aan het aanrecht smeren. Niet veel later hoorde ze van boven gestommel, op een gegeven moment luid overstemd door de wekkerradio van Thijs. Hij was gek op muziek en in zijn vrije tijd jaren drummer geweest in een rockband. Het paste wel bij hem, flink op die trommels en bekkens rammen. Door tijdgebrek was hij hiermee gestopt, met het maken van een hoop kabaal niet! Daar kwam-ie de keuken binnen in schilderstenue, gapend zich uittrekkend.

"Zo," hij keek naar de tafel "dat zut ter goei uut, mer eerst efkes dun hond uut laote" met de duim naar de hal wijzend, waar zich het toilet bevond. Jozette wist niet

hoe ze het had, zou dat nu de komende dagen steeds zo gaan? Toen hij even later zijn benen onder de tafel stak, hoopte ze dat hij in elk geval wel z'n grote handen aan het fonteintje gewassen had.

Frank was ook aangeschoven en vroeg Thijs wat hij wilde drinken. "Un tas koffie graag." Zijn dialect was niet altijd even goed te verstaan, zijn geslurp wel. "Oh, eh, er is een klein probleem, toen ik me vannacht om-draaide gebeurde 't." Hij beet in zijn pindakaasbrood en sprak met volle mond verder. "Het bed kraakte en plots zakte de matras aan een kant naar benee. Daar ging ik. Deze lattenbodem is blijkbaar niet berekend op enkele kilokes meer, er zijn twee plankskes gebroken." "Ik zal er straks wel even naar kijken" zei Frank, die gelukkig zeer handig is.

Na een stevig ontbijt met veel gesmak en andere onpasselijke geluiden, werd het tijd naar het werk te gaan. Hij checkte zijn horloge en stopte twee van thuis meegebrachte broodtrommels zo vol mogelijk. Het was verrassend te zien hoe deze man, die sloom overkwam, plots razendsnel opstond en fris als een hoentje z'n spullen pakte. Na een "houdoe" vertrok de Meesterschilder opgewekt naar zijn klus. De projectleider had om half negen een werkbepreking met alle werkliden gepland en Thijs, een vakman, was daar zeer punctueel in.

Jozette : "Poeh, hij is wel aanwezig zeg!"

Frank : "Tja ik denk dat Ilse niet voor niets heeft gezegd dat hij zich snel ergens op z'n gemak voelt. Och, we slaan ons er wel doorheen, t' is 'n goeie vent."

Ze sloegen zich er inderdaad, - weliswaar met moeite - doorheen, zonder Thijs in verlegenheid te brengen met vervelende opmerkingen. De weekenden ging hij immers naar Brabant en het was slechts voor drie weken. De Deense dog was eenmaal zoals hij was! Hij at niet maar vrat, leste zijn dorst slobberend en snurkte en gaapte ongegeneerd. Fatsoensnormen had hij blijkbaar nooit geleerd. Thijs was dierlijk onbeschaafd en leefde, buiten zijn werk in elk geval, puur op gevoel.

Zijn werkplanning klopte precies, de opdracht was binnen de afgesproken tijd gerealiseerd.

Men zou hem laten weten wanneer ze met een volgend project begonnen. De logeerweken zaten erop. Met evenveel kabaal als bij aankomst vertrok hij, toch niet voordat hij een enorm boeket voor Jozette uit zijn bus toverde. Met een brede glimlach bedankte hij voor hun gastvrijheid en luid blaffend ofwel toeterend verdween de "Meester-schilder". Niet lang daarna werd er door de aannemer met aandrang een beroep op hem gedaan.

Hij was zeer te spreken over het geleverde vakwerk en de nagekomen afspraken. Ze hadden een opdracht ontvangen voor restauratiewerkzaamheden aan een vooroorlogse villawijk. Deze klus zou tenminste een half jaar werk voor hem zijn. En natuurlijk dacht Thijs: "brood op de plank", hij nam de klus gelijk aan. Jozette zag de bui al hangen en hoopte maar dat dé vraag niet zou komen. Een half jaar met dit "hondenras" in huis was wel erg lang. Te lang om niet geïrriteerd door hem te raken. Dé vraag kwam niet, Thijs belde, hij had besloten tijdens deze langdurige klus een ruim

vakantiehuis te huren, zodat Ilse over kon komen wanneer ze een paar dagen vrij had. Ze waren daar van harte een week uitgenodigd. Inclusief luxe dineren buiten de deur in de avonden, op hun kosten, als dank voor alle gastvrijheid. “Gelukkig”, was haar eerste gedachte, nu hoefde ze geen smoes te verzinnen. Ze had toen niet goed nagedacht en achteraf spijt gehad. Nóg hoorde ze Ilse’s waarschuwendende woorden: “Weet waar je aan begint!”

*Een grote flinke lobbies
logeerde in ons huis
Vrat en snurkte stevig
voelde zich zeer thuis
Hij was van harte welkom
maar wat bleek onverwacht
De man had geen manieren
Van huis uit meegebracht*